

LÁTÁS ÉS LÁTOMÁS

*Ő lép zenét a lépcsők roppant harmonikáján,
kristályként és sugárként, összhanggal koszorúzva,
úgy hozzánk tartozik már, mint hómező a hóhoz,
tisztán és összefüggően, tündökletes-fehéren.*

*Nézzétek homlokát, amellyel égre támad,
nézzétek végtelent varázsló lábait,
s gyolcs tetteit, ahogy bekötözi világunk
minden véresre sebzett és sebezhető pontját!*

*Látom áldozatos ajkát, ahogy a gennyedt
lövészárkokat a föld arcából kiszívja,
látom tornyos szemét, amellyel mindenünnen
magára vette a csillagot és a gondot.*

*Így vesz magára mindent, így veri álmaink
sok-sok szögét jövőnkért-kinyújtott tenyerébe;
házat és láthatárt emel, s májust a szépnek,
mandolincsőndet és friss énekek akácát.*

*Mert gyökerei nemcsak a felhőkarcolókban,
s a szikrázó agyú gépekben rejtekeznek,
s a gyönyörű szemű mezőkben, hol örök
aranyba és békébe öltöznek a kalászosok;*

*ott futnak fényesen a mellet átszövő
hajnalban, a kemény, ágaskodó kezekben,
az összeforrt szemekben és a színigaz kertben
amit vers és beszéd széttár az emberek közt.*

*Gyökerei szelídek, mint egy jó szó esője,
mint egy hűséges ujj, egy okozott öröm,
s mégis, keményen izzók, mint egy nappal, reménnyel
s elvekkal fölhevített bazaltszin szikla-ének.*

*Ezért éneklem én kezeinek kalászatát,
a beteljesedéstől visszhangzó rőt magokkal,
s szemét, az áradót a nap áradatában,
mely arcunkon ragyog, s lassan magához érlel.*

*Elfeledteti majd az auschwitzzi pernyét,
el a bombák üvöltve lehulló kórusát is,
a vad hadat, amely már csak trágya és csak éter,
s a pénzt, a páncélszekrényt, mely bankárnak dorombolt.*

*Ó bár fiad lehetnék, huszonegyedik század,
itt várok átkelésre ez átmeneti korban,
érezem szíved verését, mindennap közelebb érsz,
s én hívom a dagályt a gyermekek tengerében.*

*A zöldebb édenekre s gyümölcsösebb napokra
vágynak mindannyian, vasas és látomásos
seregeid vagyunk, rád várunk, Kommunizmus,
feldobogva az úton s minden színigaz kertben!*

*Téged idézünk, téged, te összhang-koszorúzta!
Te házat, láthatárt és májust hozó magasság!*

**VÉGEZZÜK VÉGTELEN LÉPTEIDET NAPONTA!
EMELJÜK HOMLOKOD, AMELLYEL ÉGRE TÁMADSZ!**

LÓDI FERENC

TŰNŐDÉS KÉT TENYÉR FÖLÖTT

*Középen áll vagy szélrül, messze tőlem?
– tűnődöm hosszan s egyre érteném
lázongó lelkét:
hol sebeztek?
Tizenhét tavasz
taszítja el és hozza közelembe
lányságát, mint a tél a hóesést.
Oly messze esne ez a nemzedék?*

*Dacos, kegyetlen jósággal pöröl
s szép jégvirágos szavakkal kiált,
mintha csak külön bolygó hordaná
az életét s az én világomat.
Pedig csak annyi történt, hogy a múltat,
jaj, tollba mondták neki sebtiben,
egyszerre fújva és felejtve máris.
Nem látta benne nemző véreit
(keservük, arcuk kézbe-temetését),
a fuldoklókat — hullámvölgybe verve —
verejtékükből támadt tengeren.*